

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně

KLING BOHEMIA, s.r.o., IČ 60914874
se sídlem Hornoměřolská 746/139, 109 00 Praha 10
zastoupen Mgr. Pavlem Ubrem,
advokátem se sídlem Senovážné náměstí 977/24, 110 00 Praha

proti
žalovanému

Odvolací finanční ředitelství
se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2023, č. j. 19151/23/5300-22444-707622

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I.
Základ sporu

1. Žalobkyně se v rámci řízení před soudem domáhá zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „žalovaný“), č. j. 19151/23/5300-22444-7076221 ze dne 1. 6. 2023, kterým byly potvrzeny dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), za zdaňovací období červenec 2019, říjen 2019 a listopad 2019 (dále jen „předmětná zdaňovací období“), č. j. 8520824/21/2010-52523-110070, č. j. 8520873/21/2010-52523-110070 a č. j. 8520928/21/2010-52523-110070, všechny ze dne 8. 11. 2021 (dále jen „platební výměry“), vydané Finančním úřadem pro hlavní město Prahu.
2. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyni nemůže být uznán nárok na odpočet daně z plnění přijatých od obchodních společností Gassencom s.r.o., DIČ: CZ03010813 (dále jen „společnost Gassencom“) a Senago s.r.o., DIČ: CZ04317386 (dále jen „společnost Senago“), neboť žalobkyně neprokázala přijetí zdanitelných plnění.
3. V žalobou napadeném rozhodnutí se kromě jiného uvádí:

„Z odvolatelem doložených daňových dokladů, účetních knih a evidencí pro účely DPH dle ust. § 100 ZDPH bylo prvostupňovým správcem daně zjištěno, že odvolatel pořizoval v šetřených obdobích automobily mimo jiné od společností KAM Projekt s.r.o., DIČ: CZ05964679 (dále jen „KAM Projekt“), Rent@less s.r.o., DIČ: CZ03416313 (dále jen „Rent@less“) a RentLess CZ s.r.o., DIČ: CZ04838483 (dále jen „RentLess CZ“) a také od společnosti Louda Auto a.s., DIČ: CZ46358714 (dále jen „Louda Auto“). Jediným společníkem a jednatelem společností KAM Projekt a Rent@less je pan M. B. a jediným jednatelem a společníkem společnosti RentLess CZ je Mgr. N. B. (manželka M. B.). V případě odvolatele a společností KAM Projekt, Rent@less a RentLess CZ se tak jedná o personálně propojené společnosti.“

Pozn. soudu: pan M. B. je jediným jednatelem žalobkyně.

„[29] Pochybnosti prvostupňového správce daně vyplynuly především ze skutečnosti, že odvolatel k předmětným plněním nedoložil vyjma zmíněných daňových dokladů žádné další důkazní prostředky, z nichž by bylo zřejmé, na základě čeho byly provize vypláceny (smlouvy, objednávky) a jakých konkrétních vozů se provize týkaly. Dále bylo prvostupňovým správcem daně zjištěno, že společnosti Gassencom a Senago sídlily v šetřených obdobích na stejné adrese a měly stejného jednatele, a to O. K.“

„[42] Odvolací orgán konstatuje, že provedená svědecká výpověď O. K. neprokázala, že odvolatel skutečně přijal služby zprostředkování, jež spočívaly v zajištění dodání vozidel a zajištění kvót pro jejich dodání, neboť O. K. v dané věci sám nikdy nejednal a zprostředkovatelskou činnost měli provádět dle jeho výpovědi jeho známí, které však nedokázal identifikovat, resp. neuvedl ani jediné jméno nebo jinou identifikaci svého známého, který měl u dealerů a importérů zajišťovat konkrétní dodání vozidel nebo zajistit kvóty na dodání vozů pro odvolatele. Závěr o neprokázání přijetí služeb zprostředkování rovněž podporuje skutečnost, že odvolatel neprokázal, jak, resp. na základě čeho byla stanovena cena zprostředkovatelských služeb, přičemž tato skutečnost nevyplývá ani z odvolatelem předložené Smlouvy a Smlouvy1. Odvolatel sice v rámci ústního jednání uvedl (viz bod [31]), že ceny zprostředkovatelských služeb se odvíjely od dostupnosti vozidel na trhu, v případě nedostatku výrobních kvót na konkrétní modely byly provize vyšší, vždy se ale postupovalo tak, aby na vozidle při jeho prodeji zůstala obchodní marže, resp. výše provize se odvíjela od zisku, který měl odvolatel z prodeje vozu. Toto své tvrzení však odvolatel nedoložil žádnými důkazními prostředky, neboť jak sám sdělil, podklady k propočtům jednotlivých provizí už nemá k dispozici. Ani odvolatelem předložená Smlouva a Smlouva1 nemohou být důkazem

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

toho, že odvolatel zprostředkovatelské služby skutečně přijal, neboť tyto smlouvy obsahují pouze obecné informace a absentuje v nich konkrétní ujednání o způsobu stanovení provize. Odvolatel k předmětným plněním nepředložil žádné důkazní prostředky, jež by dokládaly, že odvolatel zadával společností Gassencom a Senago konkrétní požadavky či objednávky k provádění zprostředkovatelských služeb, pouze k uvedenému sdělil, že požadavky neměly písemnou formu a komunikovalo se většinou telefonicky.“

Pozn. soudu: anonymizaci jmen provedl soud.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobkyně namítá, že ji nemůže být kladeno k tíži, že dodavatelé neměli žádné zaměstnance. V tomto ohledu správce daně neuvádí, proč by dodavatelé nemohli vykonávat svou činnost bez zaměstnanců, když tato spočívala toliko v kontaktování osob v rámci dodavatelského řetězce a dohodnutí výhodnějších podmínek pro žalobkyně. Žalobkyně taktéž namítá, že ji nemůže být kladeno k tíži, že dodavatelé jsou nespolehlivými plátcí, neboť těmi se stali až s ročním odstupem od uskutečnění předmětných obchodních případů.
5. Žalobkyně namítá, že podstatou zprostředkování je sjednání možnosti pro zájemce, aby mohl nakoupit dohodnuté zboží. Zprostředkovatel nejedná za zájemce, neuzavírá za něj obchod, kupní smlouvu, a proto také není uveden na daňových dokladech – ve zde řešeném případě např. na daňových dokladech vystavených obchodní společností Emil Frey ČR, s.r.o., DIČ: CZ45805270 (dále jen „společnost Emil Frey ČR“), od které žalobkyně nakupovala osobní automobily.
6. Ke svědecké výpovědi pana O. K. žalobkyně namítá, že pokud správce daně po svědkovi požadoval, aby sdělil identifikaci osob, se kterými při zprostředkování jednal, pak jej nutil, aby se vzdal svého možného budoucího výdělků za zprostředkování. Neoznačení osob, se kterými svědek jednal, je zcela pochopitelné, neboť pokud by své kontakty prozradil, zájemce by v případě dalších obchodů kontaktoval přímo tyto osoby a obešel by tak zprostředkovatele. Podle žalobkyně je přitom pravděpodobné, že minimálně některé z těchto osob byly v zaměstnaneckém poměru s dealery či s importérem, a tudíž tyto osoby pravděpodobně neměly zájem na tom, aby o jejich jednání věděl jejich zaměstnavatel.
7. Žalobkyně dále namítla, že v rámci daňové kontroly předložila důkazní prostředky, které prokazují, že bez služeb zprostředkovatelů by nikdy nemohla dosáhnout tak výrazných slev. V tomto ohledu žalobkyně předložila e-mailovou komunikaci s jedním z prodejců automobilů – společností Hoffman a Žižák, ze které je patrné, že tento prodejce, bez zásahu zprostředkovatele, nabídl žalobkyni pouze slevu ve výši 7 %. S touto slevou by ale žalobkyně nemohla automobily nakupovat, neboť by nebyla schopna generovat zisk. Žalobkyně však zisk generovala. Pokud tedy žalobkyně nakupovala automobily s vyšší slevou, muselo to být v důsledku užití zprostředkovatelů. Žalobkyně nemůže předložit jména osob, se kterými zprostředkovatelé jednali, neboť kdyby je znala, sama by s nimi jednala napřímo. Nedává ekonomický smysl, aby žalobkyně platila za činnost zprostředkovatelům, pokud by z ní žalobkyni neplynul žádný užitek.
8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K žalobním bodům uvedl:
9. Skutečnost, že dodavatelé Gassencom a Senago neměli zaměstnance a byl jim přidělen statut nespolehlivého plátce, nebyla žalobkyni kladena k tíži a nebyla ani důvodem pro neuznání nároku na odpočet daně z plnění přijatých od těchto společností. Výše zmíněné okolnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

byly správcem daně uvedeny pouze k dokreslení obchodního případu. Důvodem pro neuznání nároku na odpočet daně z plnění deklarovaných na daňových dokladech vystavených společnostmi Gassencom a Senago bylo neunesení důkazního břemene ze strany žalobkyně, která neprokázala, že tato plnění fakticky přijala (k tomu viz body 40 a 48 žalobou napadeného rozhodnutí). K argumentaci žalobkyně, že se předmětné společnosti staly nespolehlivými plátcí až rok po uskutečnění případů, žalovaný pouze pro úplnost dodává, že skutečnost, že se plátce stane nespolehlivým plátcem, znamená, že závažným způsobem porušil své povinnosti vztahující se ke správě daně již předtím, než se nespolehlivým plátcem stal.

10. Žalovaný nerozporuje fungování či podstatu zprostředkování, tj. že zprostředkovatel např. nebyl uveden na daňových dokladech či ve smlouvě mezi žalobkyní a dealery, nicméně to neznamená, že by žalobkyně nebyla povinna prokázat, že ke zdanitelnému plnění, ze kterého uplatňuje nárok na odpočet daně, tj. zprostředkování koupě vozidel, skutečně došlo. V tomto ohledu bylo na žalobkyni, aby si zajistila takové důkazní prostředky, kterými by prokázala faktické přijetí služeb zprostředkování, jež deklarovala daňovými doklady vystavenými společnostmi Gassencom a Senago, což však žalobkyně neučinila, jak žalovaný podrobně popsal v napadeném rozhodnutí.
11. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 2 Afs 154/2005-245 ze dne 25. 5. 2006, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že je nutné, aby zájemce prokázal, že zprostředkovatel v jeho zájmu ve vztahu ke třetím osobám vůbec jednal. Vzhledem k velmi různorodým způsobům jednání, které zde připadají v úvahu, bude na zájemci, aby si zajistil přiměřené záznamy o jednání zprostředkovatele.
12. Automobily dodané společností Emil Frey ČR kromě toho žalobkyně neoznačila jako vozidla, jejichž pořízení měly zprostředkovat společnosti Gassencom a Senago. Z dokazování naopak vyplynulo, že se společností Emil Frey ČR jednal za žalobkyni pan A. S., který však zprostředkovatelské služby poskytoval pro jiné společnosti jediného jednatele a společníka žalobkyně, pana M. B.
13. Pokud tedy O. K., jednatel společností Gassencom a Senago v rámci své svědecké výpovědi nesdělil, kdo konkrétně prováděl služby zprostředkování, tak jeho svědecká výpověď neprokázala faktické přijetí těchto služeb, přičemž tuto skutečnost nepotvrdila ani svědecká výpověď pana M. S., zaměstnance obchodní společnosti Louda Auto a.s. (dále jen „společnost Louda Auto“), který za uvedenou společnost jednal s žalobkyní o prodeji automobilů. Dle M. S. byly obchodní podmínky (cenové podmínky a kvóty) dohodnuty ve velkoodběratelské smlouvě. Žalovanému tak není zřejmé, v čem konkrétně měla zprostředkovatelská činnost společností Gassencom a Senago spočívat, když dealerské společnosti jednaly přímo se žalobkyní a cenové podmínky a kvóty byly sjednány přímo ve velkoodběratelské smlouvě.
14. Žalobkyně tvrdila, že O. K. nemohl prozradit svoje kontakty u dealerů, aby neohrozil svůj výdělek, přičemž tyto kontakty zřejmě nemají zájem na tom, aby o jejich činnosti věděl jejich zaměstnavatel, nicméně např. společnost Louda Auto v odpovědi správci daně označila za osoby jednající se žalobkyní pouze svého zaměstnance M. S., přičemž tento měl jednat s jednatelem a společníkem žalobkyně, panem M. B. (příp. jeho zaměstnankyní paní V.; k tomu viz bod 33 žalobou napadeného rozhodnutí). To potvrdil v rámci své svědecké výpovědi i M. S., který mj. uvedl, že ve všech věcech (vztahujících se k prodeji vozů v šetřených obdobích), tj. v oblasti cenové politiky, zajištění dodání potřebného množství

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vozidel, sjednání velkoobdoběratelské smlouvy, kontroly cen apod. jednal s jednatelem žalobkyně.

15. Bylo přitom na žalobkyni, aby si zajistila takové důkazní prostředky, kterými by prokázala faktické přijetí služeb zprostředkování, jež deklarovala daňovými doklady vystavenými společnostmi Gassencom a Senago, a to i s ohledem na skutečnost, že je dle žalobkyně pochopitelné, že osoba zprostředkovatele nechce prozradit své kontakty, a tyto kontakty nemusejí mít zájem na tom, aby o jejich činnosti věděl jejich zaměstnavatel.
16. K žalobkyní odkazované e-mailové konverzaci ze dne 11. 2. 2015 s jedním z prodejců automobilů společností Hoffman a Žižák, kterou žalobkyně předložila v rámci daňové kontroly, žalovaný uvádí, že tato se jednak vůbec nevztahuje k předmětným zdaňovacím obdobím, a jednak z ní vyplývá pouze to, že společnost Hoffman a Žižák žalobkyni informovala o tom, že další vozy lze objednat pouze se standardní marží, tedy slevou 7 %. Předmětnou e-mailovou konverzaci tak podle žalovaného nelze osvědčit jako důkaz toho, že by žalobkyně v předmětných zdaňovacích obdobích fakticky přijala služby zprostředkování od společností Gassencom a Senago. Z výše uvedeného taktéž vyplývá, že lichá je i navazující argumentace žalobkyně, že dosahovala-li slevy vyšší než 7 %, muselo to být v důsledku činnosti zprostředkovatelů, neboť výše zmíněná e-mailová konverzace se jednak netýkala předmětných zdaňovacích období a jednak z provedeného dokazování naopak vyplynulo, že obchodní podmínky včetně cen a kvót sjednávaly dealerské společnosti přímo se žalobkyní, a to v rámci velkoobdoběratelských smluv (vyšší slevy).
17. K námitce žalobkyně, že v předmětných zdaňovacích obdobích generovala zisk, kterého by nedosáhla, kdyby automobily nenakupovala s vyšší slevou, žalovaný uvádí, že skutečnost, že žalobkyně v předmětných zdaňovacích obdobích generovala zisk (i po zaplacení provize), nemůže sama o sobě obstát jako důkaz faktického přijetí služeb zprostředkování, a to s ohledem na pochybnosti žalovaného o tom, zda byla předmětná plnění dle daňových dokladů vystavených společnostmi Gassencom a Senago fakticky uskutečněna.
18. Žalobkyně sice dále namítá, že nedává ekonomický smysl, aby platila za činnost zprostředkovatelům, pokud by ji z ní neplynul žádný užitek, nicméně ani skutečnost, že z bankovního účtu žalobkyně odcházely platby na zveřejněné účty společností Gassencom a Senago není sama o sobě způsobilá prokázat, že se zprostředkovatelské služby fakticky uskutečnily. Skutečnost, že mezi dvěma subjekty byla provedena úhrada daňového dokladu, je totiž schopna prokázat pouze to, že byl uskutečněn peněžní přesun od jedné osoby k osobě druhé, nikoli však již to, zda za tuto platbu bylo fakticky poskytnuto též protiplnění v podobě deklarovaného zdanitelného plnění. V tomto ohledu bylo navíc v rámci odvolacího řízení stran úhrad za předmětná plnění zjištěno, že významná část příchozích plateb na bankovní účty společností Gassencom a Senago byla vybírána v hotovosti a další podstatná část došlých finančních prostředků byla převáděna na bankovní účty společností, které nebyly plátcí DPH, a jednatelem těchto společností je O. K., jednatel společností Gassencom a Senago. Část finančních prostředků byla také zasílána na nezveřejněné bankovní účty společností Gassencom a Senago, ze kterých byly platby v podstatné míře vybírány v hotovosti.
19. Soud nařídil ve věci jednání na den 10. 4. 2024, při kterém účastníci setrvali na svých postojích.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

III.

Posouzení žaloby

20. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Žaloba není důvodná.
21. Podle § 72 odst. 1 písm. a) ZDPH *plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží, převodu nemovitosti nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku.*
22. Podle § 73 ZDPH odst. 1 písm. a) *ZDPH pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce (...) povinen při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad.*
23. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních.*
24. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu *správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.*
25. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 Afs 55/2016 – 38, v bodech 22 a 23 konstatoval, že *„pro uplatnění nároku na odpočet DPH je plátce daně povinen předložit daňový doklad [§ 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH], a tím prokázat uskutečnění zdanitelného plnění. Tuto povinnost je nicméně třeba vykládat v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu tak, že »prokazování nároku na odpočet daně je sice prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění« (rozsudek ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 44/2011 – 103). Pro uznání nároku na odpočet DPH tedy nejsou rozhodné jen formální náležitosti předloženého a řádně zúčtovaného daňového dokladu, ale stav faktický, tj. faktické přijetí zdanitelného plnění, které musí být uskutečněno jiným plátcem daně. »Je proto nezbytné, aby daňový subjekt prokázal v daňovém řízení správci daně nejen to, zda došlo k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění, ale i to, zda toto plnění uskutečnila osoba – plátce daně, jenž je jako poskytovatel tohoto plnění uvedena v dokladu, který daňový subjekt jako důkaz k prokázání tvrzeného právního stavu předkládá« (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 4 Afs 295/2015 – 45).“*
26. V žalovaném odkazovaném rozsudku ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil přímo k plněním spočívajícím v jednání zprostředkovatele: *„Pokud zájemce jako daňový subjekt něco takového tvrdí, tj. tvrdí, že právě proto uzavřel smlouvu o zprostředkování s určitou osobou, musí jednak prokázat, že tyto kontakty byly také ve prospěch daňového subjektu jako zájemce reálně nasazeny, tj. že zprostředkovatel vskutku ve prospěch zájemce působil. Je zřejmé, že v některých případech bude obtížné takový důkaz podat, neboť působení zprostředkovatele bude natolik intimní (a možná se pohybuje natolik blízko mezi zákonem dovoleného), že zprostředkovatel nebude ochoten poskytnout zájemci potřebnou součinnost k osvětlení toho, že a jakým způsobem ve prospěch zájemce působil. Na důkazním břemenu zájemce jako daňového subjektu to však nic nemění.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

27. Soud předně uvádí, že žaloba kopíruje odvolací námitky, které byly žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádány. Soud s uvedenými závěry žalovaného, na jehož rozhodnutí v dalším odkazuje, zcela souhlasí.
28. Soud má za to, že finanční orgány zhodnotily provedené důkazy ve všech souvislostech, jednotlivě i ve svém souhrnu a v souladu s pravidly formální logiky a dospěly ke správnému závěru ohledně neprokázání přijetí deklarovaného plnění, což je postačující důvod pro odepření nároku na odpočet. NSS dále v I. právní větě svého recentního rozsudku ze dne 20. 1. 2023, č.j. 8 Afs 92/2022 – 239 uvedl: *„Neprokázání rozsahu přijatého zdanitelného plnění, tj. množství dodaného zboží či poskytnutých služeb, ob stojí jako důvod pro odepření odpočtu daně z přidané hodnoty ve smyslu § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty.“*
29. Soud zdůrazňuje, že v případě žalobkyně nebyly pochybnosti pouze o rozsahu plnění, ale i o tom, že deklarované plnění žalobkyně přijala od deklarovaných dodavatelů.
30. Ostatně žalobkyně ani v žalobě tyto služby nijak nespecifikuje – neuvádí, o zprostředkování pořízení jakých vozidel, od jakého dealera, za jakých okolností, jaká byla konečná cena vozidel resp. sleva, atd. v předmetném období, šlo. Tvrzenou slevu si konec konců mohla dohodnout samotná žalobkyně, jak vyplynulo rovněž z dokazování (výpověď zaměstnance společnosti Louda Auto pana A. S. a skutečnost, že část vozů byla pořizovaná od personálně propojených společností).
31. K námitce žalobkyně, že žalovaný neuvádí, proč nesměly tyto společnosti vykonávat podnikatelskou činnost bez zaměstnanců, soud uvádí, že napadené rozhodnutí na těchto skutečnostech nestojí. Pokud by se žalobkyni podařilo prokázat dodání těchto služeb samotným jednatelem těchto společností, skutečnost, že nemají zaměstnance, by byla zcela irrelevantní. Svědek O. K. však uvedl, že v dané věci pro žalobkyni nejednal. Pokud sama žalobkyně uvádí, že neoznačení konkrétních osob, se kterými svědek jednal je pochopitelné, potom jí musí být zřejmé, že závěr žalovaného o neprokázání dodání těchto služeb, pokud žalobkyně neoznačila jiné důkazy k prokázání dodání těchto služeb právě těmito společnostmi, je rovněž pochopitelný a logický závěr.
32. Pokud chce daňový subjekt žádat o odpočet, musí mít jednak perfektní doklady viz ust. § 73 odst. 1 písm. a) ZDPH, jednak musí být schopen toto plnění prokázat viz ust. § 92 odst. 3 daňového řádu. Pokud vyplývá již z předložených dokladů pochybnost o předmětu a rozsahu plnění, musí spoléhat na další důkazy a tedy i na paměť a ochotu svědků vypovídat. Pokud pak tyto další důkazy předmět a rozsah plnění bez pochybností neprokážou, naopak pochybnosti správce daně prohloubí, daňovému subjektu nemůže být uznán nárok na odpočet a to přes to, že tato plnění uvedl daňový subjekt i deklarovaný dodavatel do svých daňových přiznání a do svých kontrolních hlášení.
33. Obdobný závěr vyplývá i z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Af 71/2018-44 ze dne 18. 5. 2021, jak trefně odkázal žalovaný, který se sice týká daně z příjmů právnických osob, nicméně závěry v něm obsažené týkající se síly důkazních prostředků lze aplikovat i v tomto případě: *„Na tomto místě musí soud zdůraznit, že v rámci daňového řízení tíží daňový subjekt důkazní břemeno prokázat veškeré skutečnosti tvrzené v daňovém přiznání. Tuto skutečnost musí mít daňový subjekt na paměti již v*

době přijímání plnění od dodavatelů a placení odvedené práce, a má si pořizovat dostatečně průkaznou dokumentaci. Pokud se daňový subjekt spolehne při prokazování rozhodných

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

skutečností pouze na svědecké výpovědi namísto materiálních důkazů, pak musí počítat s tím, že nedokonalost lidské paměti půjde s ohledem na rozvržení důkazního břemene v daňovém řízení k jeho tíži.“

34. Městský soud v Praze tak ve shodě s žalovaným uzavírá, že okolnosti případu jsou nestandardní a vyvolávají pochybnosti týkající se zprostředkování prodeje vozů. Žalobkyně v průběhu řízení nepředložila žádný relevantní důkaz k prokázání přijetí zprostředkovatelských služeb. Soud se tak plně ztotožňuje s žalovaným, že tyto skutečnosti zakládají důvodné a racionální pochybnosti o oprávněnosti nároku na odpočet daně žalobkyní. Žalovaný správní orgán se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně podrobně a vyčerpávajícím způsobem vyjádřil k rozhodujícím namítaným skutečnostem a soud jeho úvahy neshledal v rozporu se zásadami správního uvážení. Nutno tak dojít k závěru, že žalobkyně v řízení před správními orgány obou stupňů neprokázala přijetí zdanitelných plnění, ani to, že tato plnění byla v daném rozsahu uskutečněna. Nebyly tak splněny základní zákonem stanovené podmínky uplatnění nároku na odpočet DPH.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. dle úspěchu ve věci. Žalovanému, který měl ve věci plný úspěch, však nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. dubna 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.